

הרי הם כשרים.

ובמשנתנו מבואר, שכמו כן, לכתחילה יש להם להיות שווים בלקיחתם, כלומר שיקנו את שניהם יחד. אולם גם דבר זה אינו מעכב, ובדיעבד, אם קנו אחד ביום זה, ואחר למחרת, כשרים.

[ויקרא י"ד י"ג] וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים וכבשה אחת בת שנתה תמימה ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ולג אחד שמן ... ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אתו לאשם ואת לג השמן והניף אתם תנופה לפני ה'. וְשַׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֲטָאת וְאֶת הַעֲלָה בַּמָּקוֹם הַקָּדָשׁ כִּי חַטָּאת הָאֲשֶׁם הוּא לַכֹּהֵן קָדָשׁ קִדְשִׁים הוּא.

שני כבשי מצורע

בעניין שני כבשים שמצורע [עשיר] מביא ביום שמיני לטהרתו, נאמר, "וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים".

ומיעוט "כבשים" הם שנים, ואם כן, כדי ללמד שיקח שני כבשים, די היה לומר "כבשים", ולא היה צריך לומר "שני כבשים", והסיבה שנכתב "שני כבשים", כדי ללמד, שמצווה שיהיו שניהם שווים.

ומאחר שנאמר בתחילת הפרשה, "זאת תהיה תורת המצרע ביום קהרתו והובא אל הכהן" (ויקרא ב' י"ד), היה מקום לומר, שכל הכתוב בפרשה מעכב, ואם לא היו שני הכבשים שווים, הרי הם פסולים.

אולם באמת אין הדין כן, כי נאמר שתי פעמים "הכבש" סתם, ללמד, שבדיעבד, אף כשאינם שווים, וכל אחד ניכר לעצמו, כשרים הם. [והכתוב "תהיה" בא ללמד על שאר דברים שבפרשה שהם מערבים את טהרת המצורע אם לא נעשו].

[ויקרא י"ד י"ז] וצנה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזב. וצנה הכהן וישחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים. את הצפר החיה יקח אתה ואת עץ הארז ואת שני התולעת ואת האזב וטבל אותם ואת הצפר החיה בדם הצפר השחטה על המים החיים. והזה על המטהר מן הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את הצפר החיה על פני השדה.